

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa M. O.

przeciwko L. K.

o ustalenie i zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 października 2010 r.,

na skutek skargi pozwanego L. K. o stwierdzenie niezgodności

z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego Sądu Gospodarczego w B.

z dnia 18 grudnia 2008 r., sygn. akt V Ga (...) [WSC (...)],

odrzuca skargę i oddala wniosek powódki M. O. o zasądzenie kosztów postępowania.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w B. w sprawie z powództwa M. O. przeciwko L. K. o ustalenie i zapłatę wyrokiem z 18 grudnia 2008 r. oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w B. z 6 października 2008 r.

Pozwany zaskarżył powyższe orzeczenie w całości wnosząc o stwierdzenie jego niezgodności z prawem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 425⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku powinna zawierać oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części, przytoczenie

jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto – gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 k.p.c. – że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi, oraz wnioski o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem.

Wymienione wymagania skargi mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione kumulatywnie. To oznacza, że skarga niespełniająca któregokolwiek z nich jest dotknięta tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków i podlega odrzuceniu, bez wzywania do ich usunięcia (por. postanowienie SN z 12 czerwca 2006 r., I CNP 21/06, nie publ., postanowienie SN z 27 lipca 2006 r., III CNP 34/06, nie publ., postanowienia SN z 17 stycznia 2007 r. I CNP 76/06, nie publ.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego trafnie wskazuje się, że wymóg powołania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (art. 424⁵ § 1 pkt 3) jest samoistny i niezależny od wymogu wskazania podstaw skargi o stwierdzenie niezgodności. Podkreśla się, że postawienie przez prawodawcę jako dwu odrębnych wymagań przytoczenia podstaw i ich uzasadnienia oraz wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, było zabiegiem w pełni świadomym i uzasadnionym. Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, że same wady postępowania poprzedzającego wydanie skarżonego orzeczenia, wytykane w ramach podstaw, nie zawsze powodują niezgodność orzeczenia z prawem, a jeśli nawet tak się dzieje, to przepisy wskazane jako naruszone w ramach podstaw nie muszą być – i często nie są – tożsame z przepisami (przepisem), z którym orzeczenie jest niezgodne (zob. np. postanowienie SN z 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140, postanowienie SN z 26 stycznia 2007 r., I CNP 79/06, nie publ.; postanowienie SN z 30 września 2008 r., II CNP 74/08, nie publ.; postanowienie SN z 19 kwietnia 2007 r., I BU 2/07, nie publ.; postanowienie SN z 20 listopada 2006 r., I BP 11/06, OSNP 2007, nr 21-22, poz. 319).

Skarga pozwanego – w zakresie wskazania przepisów (przepisu) prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne – nie odpowiada przedstawionym wyżej wymaganiom. Pozwany spełnił wymaganie przewidziane w art. 425⁵ § 1 pkt 2 k.p.c. przytaczając obie podstawy skargi, wskazując konkretne przepisy i uzasadniając podniesione zarzuty, jednakże w żadnym wypadku nie spełnił wymagania wskazania w

skardze przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (art. 425⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.). Wprawdzie w piśmie procesowym z 25 marca 2010 r. stanowiącym uzupełnienie skargi skarżący zwrócił uwagę na niezgodność zaskarżonego orzeczenia z przepisem postępowania, tj. art. 365 § 1 k.p.c., to jednak jak wynika z jego wyraźnego oświadczenia przepis ten został powołany w ramach uzupełnienia przytoczonych podstaw skargi. Skarżący nie uzupełnił natomiast skargi przez wskazanie przepisu, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 w związku z art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji. Sąd Najwyższy oddalił, zawarty we wniesionej przez powódkę odpowiedzi na skargę, wniosek o zasądzenie kosztów postępowania, ze względu na fakt, że odpowiedź została wniesiona po upływie ustawowego terminu, zatem zawarty w niej wniosek, podobnie jak samą czynność, należało uznać za bezskuteczny (art. 398⁷ k.p.c. w zw. z art. 424¹² w zw. z art. 167 k.p.c.).